

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 733/2026
17.06.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Којић, председника већа, Александра Степановића, Јасмине Васовић, Слободана Велисављевића и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела проневера у обављању привредне делатности из члана 224. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Петра Пауновића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције КПО4 119/24 од 14.04.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 314/25 од 08.04.2026. године, у седници већа одржаној дана 17.06.2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Петра Пауновића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције КПО4 119/24 од 14.04.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 314/25 од 08.04.2026. године, у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљене **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције КПО4 119/24 од 14.04.2025. године окривљена АА је оглашена кривом због извршења продуженог кривичног дела проневера у обављању привредне делатности из члана 224. став 1. у вези члана 61. став 1. и 5. КЗ и изречена јој је условна осуда којом јој је утврђена казна затвора у трајању од 8 (осам) месеци и одређено је да се иста неће извршити уколико окривљена у року од 2 (две) године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом према окривљеној је изречена мера безбедности којом јој се забрањује обављање делатности која подразумева руковање са новцем и касом у трајању од једне године од дана правноснажности пресуде, с тим што се у то време не урачунава време проведено на издржавању казне затвора. Окривљена је обавезана да плати суду на име трошкова кривичног поступка износ од 47.970,00 динара и на име судског паушала износ од 10.000,00 динара, а све у року од 8 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 314/25 од 08.04.2026. године усвојена је жалба браниоца окривљене АА, па је преиначена пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције КПО4 119/24 од 14.04.2025. године, тако што је Апелациони суд у Новом Саду окривљену АА огласио кривом за извршење кривичног дела проневера у обављању привредне делатности из члана 224. став 1. КЗ и изрекао јој је условну осуду којом јој је утврдио казну затвора у трајању од 3 (три) месеца и одредио је да се иста неће извршити уколико окривљена у року од 1 (једне) године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, те је окривљену обавезао да првостепеном суду накнади трошкове кривичног поступка у укупном износу од 47.970,00 динара, а који трошкови обухватају трошкове медицинског вештачења у износу од 45.000,00 динара и трошкове доласка на претрес сведока ББ у износу од 2.970,00 динара, као и да накнади судски паушал у износу од 10.000,00 динара, а све у року од осам дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљене АА- адвокат Петар Пауновић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 8), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине у целини пресуде Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције КПО4 119/24 од 14.04.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 314/25 од 08.04.2026. године и предмет врати на поновни поступак и одлуку или да преиначи наведене пресуде тако што ће окривљену ослободити од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу захтев одбачен, јер нема прописан садржај.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, бранилац окривљене АА у поднетом захтеву истиче да побијаном другостепеном пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 314/25 од 08.04.2026. године, којом је преиначена првостепена пресуда, није у потпуности решен предмет оптужбе. У прилог свог става бранилац истиче да је оптужним предлогом ВЈТ у Новом

Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције КТКО.349/2019 од 19.10.2021. године окривљеној стављено на терет извршење продуженог кривичног дела проневера у обављању привредне делатности из члана 224. став 1. у вези члана 61. став 1. и 5. КЗ и радње извршења кривичног дела су описане у три тачке диспозитива, а да је окривљена побијаном другостепеном пресудом оглашена кривом због радње извршења кривичног дела описане под тачком 1. диспозитива оптужног акта јавног тужиоца, док у односу на инкриминисане радње извршења кривичног дела описане под тачкама 2. и 3. диспозитива оптужног акта јавног тужиоца није донета никаква мериторна одлука од стране другостепеног суда, при чему се по ставу браниоца образложењем другостепене пресуде, у којем је наведено да је жалба браниоца окривљене основана у односу на тачке 2. и 3. изреке првостепене пресуде и да сходно томе постоји основ да се у овом делу окривљена ослободи од оптужбе, не може мериторно одлучити.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

По налажењу Врховног суда, у конкретном случају, побијаном другостепеном пресудом је у потпуности решен предмет оптужбе и није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП. Ово имајући у виду да како је окривљеној оптужним предлогом Вишег јавног тужиоца у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције КТКО.бр.349/2019 (КТОКО.94/2021) од 19.10.2021. године стављено на терет једно кривично дело и то продужено кривично дело проневера у обављању привредне делатности из члана 224. став 1. у вези члана 61. став 1. и 5. КЗ, а за које кривично дело је окривљена и оглашена кривом првостепеном пресудом, те како продужено кривично дело по својој правној природи представља једно кривично дело које се састоји од више истих или истоврсних кривичноправних радњи учињених у временској повезаности од стране истог учиниоца, а које представљају целину због постојања одређених околности предвиђених одредбом члана 61. став 1. КЗ, па како је другостепени суд нашао да је изведеним доказима на несумњив начин утврђено да је окривљена извршила само кривичноправну радњу описану под тачком 1. диспозитива оптужног акта јавног тужиоца и изреке првостепене пресуде (извршену дана 05.03.2018. године), а да није на несумњив начин утврђено да је извршила и кривичноправне радње описане под тачкама 2. и 3. диспозитива оптужног акта јавног тужиоца и изреке првостепене пресуде, а које су заједно са кривичноправном радњом описаном под тачком 1. ушле у састав продуженог кривичног дела проневера у обављању привредне делатности из члана 224. став 1. у вези члана 61. став 1. и 5. КЗ, то је другостепени суд правилно усвајањем жалбе браниоца окривљене преиначио првостепену пресуду и окривљену у изреци побијане другостепене пресуде огласио кривом за кривично дело проневера у обављању привредне делатности из члана 224. став 1. КЗ извршено дана 05.03.2018. године, изостављајући при томе из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци другостепене пресуде радње окривљене описане под тачкама 2. и 3. изреке првостепене пресуде које су заједно са тачком 1. ушле у састав продуженог кривичног дела проневера у обављању привредне делатности из члана 224. став 1. у вези члана 61. став 1. и 5. КЗ, а за шта је другостепени суд дао разлоге у образложењу другостепене пресуде, при чему наведено поступање другостепеног суда није извршено на штету окривљене.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене у делу у којем указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, истицањем да је правноснажна осуђујућа пресуда заснована на незаконитом доказу и то на видео снимцима који су незаконито прибављени, будући да су исти суду достављени од стране оштећеног.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене су неосновани из разлога јер из списка предмета произилази да се ради о видео снимцима са надзорних камера у малопродајном објекту оштећеног „Гигатрон“ ДОО Београд број ... у ..., улица ... број .., а који су настали као продукт инсталираних видео камера у тој продавници, при чему су са постојањем надзорних камера били упознати сви њени запослени и да је та продавница на тај начин обезбеђена, а са чим је била упозната и сама окривљена која је у наведеној продавници радила као пословођа, при чему околност да је наведене видео снимке суду доставио оштећени „Гигатрон“ ДОО Београд, по налажењу Врховног суда, не утиче на законитост наведених видео снимака и могућност њиховог извођења и коришћења у доказном поступку, те њихове оцене у склопу свих осталих изведених доказа.

Осталим наводима браниоца окривљене везано за наведене видео снимке, у којима бранилац истиче да суду никада није достављен комплетан видео материјал са свих надзорних камера у продавници, већ да су достављени само селектовани спорни видео снимци са једне надзорне камере који су претходно очигледно исечени од стране оштећеног тако да приказују чињенице на начин како то погодује оштећеном, се, по налажењу Врховног суда, не оспорава законитост наведених видео снимака, већ се фактички оспорава њихова доказна снага и аутентичност и веродостојност истих, па како због ових навода подношење захтева за заштиту законитости окривљеној и њеном браниоцу није дозвољено, то стога Врховни суд ове наводе захтева браниоца окривљене није посебно ни разматрао.

Осим тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене у делу у којем, указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, као незаконит доказ означава записнике о попису од 21.03.2018. године, истицањем да су наведени записници незаконито прибављени и сачињени, будући да су потписани само од сведока оптужбе, иако је окривљена присуствовала сачињавању записника и учествовала је у вршењу пописа као одговорно лице за стање залиха продавнице.

Супротно наводима браниоца окривљене записник о попису од 21.03.2018. године и записник на основу пописа од 21.03.2018. године, а који попис је извршен од стране пописне комисије на основу Одлуке о попису и образовању комисије за попис залиха робе са стањем на дан 21.03.2018. године у малопродајном објекту оштећеног „Гигатрон“ ДОО Београд број ... у улици ... број .., у ..., представљају законите доказе и по начину прибављања и по њиховој садржини, па се стога и у овом делу као неосновани оцењују наводи браниоца окривљене.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА у осталом делу је одбачен, јер нема прописан садржај.

Наиме, бранилац окривљене као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеној. Међутим, како бранилац окривљене даље у образложењу захтева уопште не указује у чему се конкретно састоји повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, то је стога Врховни суд оценио да у овом делу поднети захтев нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене АА- адвоката Петра Пауновића, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев браниоца окривљене у односу на наведене повреде закона одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП.

Записничар – саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа – судија
Гордана Којић, с.р.

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић